

թագադրութեան բաց արած, գրադարան-ընթերցարանը պահում է մինչեւ այսօր իր գոյութիւնը։ Վերսիշեալ ընկերութեան վարչութեան գործունէութիւնը դադարելուց յետոյ՝ ընտրվել էր մի մասնաժողով գրադարան-ընթերցարանը կառավարելու, նրա կարիքները հոգալու եւ հարկաւոր բանակցութիւնները վարելու համար։ Դժբաղգաբար, այդ ընտրութիւնը այնքան անաջող է եղել, որ այսօր, ինչպէս երեւում է մասնաժողովի զանազան անձանց անդամակցելու համար գրած հրափրաժերթերից, շուտով կարող է վակավել գրադարանը, եթէ հասարակութիւնը չաջակցէ նրա գոյութիւնը պահպանելուն։

Անկասկած, Կարսի հասարակութիւնը, որ համեմատաբար աւելի տաք է վերաբերվել հանրական գործերին, այս անգամ էլ չի վասնայ իր ջերմ աջակցութիւնը գրադարան-լութերցարանի նման Կարսում միակ հանրօգուտ հիմնարկութեան գոյութիւնը ապահովելու համար: Բայց որպէս զի իր արած օգնութիւնը արդիւնաւէտ լինի, ժողովուրդը չը պէտք է բաւականանայ միմիայն անդամ գրվելով ու հինգ ըռութիւն վճարելով, այլ եւ պէտք է հետեւ եւ կոր մղէ, որ մասնաժողովի անդամները չը լինեն այնպիսիները, որոնք մտաբերում են իրանց պաշտօնը միմիայն թղթերն ստորագրելիս, այն էլ տարին մի անգամ, իսկ մնացած ժամանակ մատու չեն տալիս:

Մասնաժողովը անուամբ միայն գոյութիւն
ունի, իսկ զրադարձանապետը՝ իր գործն ուրիշի
վրա է թողել եւ ամիսներով ման է գալիս
գիւղերում իր անձնական գործերով—ծաղկի
պատուաստելով։ Շատ գործի մէջ հաւատար-
մաթուղթ կարելի է տալ ուրիշին, բայց պաշ-
տօնը յանձնել մի հաւատարմատարի՝ թէեւ ա-
ռանց «գօվկերնօսատի», դա էլ մի նոր երեւոյթ է։

ԱՄԱԿ ՄԵՂՐԻՒՑ

Յուլիսի 20-ին
ը մեծ մտածու-
մի գիւղացիներ-
ու այլիսց: Դա
բամբակի արտե-
սիքն յունիս ամ-
էս ու գէն ըն-
ուրախ էր մա-
եկել, բայց այդ
եց, եկաւ յունի-
ուրախութիւնը
ու նա յոյսը չէր
տաք օրերին:
իւղացու դէմքին
դեօք գիւղացու
Այսօր ուրախ է,
տառները վար անելու համար: Դեռ այժմ էլ
շարունակում են կոտրել եւ չը գիտեն, որ
անտառից աւելի օգուաներ են ստանում, քան
այն կտոր հողից, որ բաց են անում արտի
համար: Անտառը, բայց ուրիշ շատ օգուանե-
րից, կատարում է եւ այնպիսի մի մոծ զործ,
որ արգելք է լինում մեծ մեծ հեղեղների: Ես
հաւատացած եմ, որ անտառների անիմնայ կո-
տորելուց՝ Մեղրին դեռ շատ եւ շատ վեաներ
պիտի ստանայ:

Մեղրիի եւ հարեւան գիւղերի ուշադրու-
թիւնն ենք գարձնում այս բանի վրա. մի կտոր
հողի համար կիմկուազում փչացնում են բնու-
թիւնից մեզ չորհված հարստութիւնը: Ան-
խելքութիւն չէ... ————— Թ. Տ.

Սովորենաց կարծեց թէ իսկական Աշխարհագրութիւնը, ինչ ասել կուզի, արդէն շատ հնագած էր XVII դարի մարդու համար, որ հարուստ ու ճիշտ տեղեկութիւններ ունենալու համար:

Վերջապէս, Ուկանի գործունէութիւնը նշանաւոր է եւ այն կողմից, որ նա առանց ուշադրութեան չը թողեց հայոց հին մատենագրութիւնը. Մենք գիտենք, որ նրանից առաջ երեք անգամ հրատարակվեցան Ներսէս Շնորհալու հոգեւոր երգերը. Որքան էլ այդ երգերի մէջ շատ են ինքնուրցոյնութիւնն ու տաղանդը, բայց նրանք մի առանձին, բացառիկ երեւոյթ չէին կազմում գրականութեան մէջ, քանի որ միւս բոլոր գրքերի նման խօսում էին երկնքի եւ հոգու մասին. Մեր հին գրականութիւնը հետազօտող մարդը կրօնական գրքերի մնամեծ կոյտերի մէջ անձկութեամբ որոնում է այնպիսի աշխատութիւններ, որոնք քիչ էլ աշխարհային գործերի մասին ճառէին, որոնք ընթերցողին մացնէին խունկի եւ հրեշտակների հետ ովնաչ առնչութիւն չունեցող լրջանները. Կարելի է ամբողջ գարերի գրականութիւնը քրքրել եւ չը գտնել մի այդպիսի գեղեցիկ բացառութիւն. Շատ սակաւաթիւ գրուածքներից մէկը, որ չէ կրում ընդհանուր կրօնականաստուածաբանական կնիք, մի Աշխարհագրութիւն է, որի հեղինակը Մովսէս Խորենացին է համարվում. Այդ աշխատութիւնը հրատարակեց Ուկանը 1669-ին, կցելով նրան եւ «Ազուէսագիրքը». Մի թեժեւ հայեացք գցելով մինչեւ այդ տպագրված բոլոր գրքերի վրա, մենք լուրջ, օգտակար գրական երկերի շարքից պիտի հանենք ու դէն գցենք 1513-ին հրատարակած «Ալղթարքն» եւ «Ուրբաթագիրքը», իբրեւ խաւար մտքի խաւար գործեր. եւ այսուհետեւ մենք կը գանք այն եղբակացութեան, որ աշխարհական գրականութեան առաջին նշոյլը, սաղմը Ուկանի այս հրատարա-

ՆԱՄԱԿ ՄԵԾ-ՂԱՐԱՔԻԼԻՍԱՑԻՑ

Յուլիսի 27.

Հազիւ անձրեւնքը գաղարեցին փոքր ինչ
այց մոայլ ամպերը գեռ չեն հեռանում մեր
ոլնակամարից: Ի՞նչ ամառ, գեռ գարուն է,
եղ-տեղ վարդը նոր է բացվում. մերթ ան-
ուեւ, մերթ արեւ, թարմացնող, հանդարտիկ
ամինսերի հետ, որքան ախորժելի է, որքան
պղուրիչ է: Առաստեթիւն է, ամեն տեղ ա-
ստութիւն. առատ է խոտը, առատ բերք են
ստանում հացարոյսերը: Մարտ ամսում 10
էր մի սայլ խոտը, այժմ 2-3 ր. ինչ համե-
ատութիւն:

Ավասոս մրայս որ ասծրաւսը խօյլ չսա-
ալիս խեղճ զիւղացուն լիալէս օգտվելու-
ութեան առատ բարիքներից։ Փոփոխակի ա-
ռ ու ու անձրեւ—անհուն բարիք է գարնանը-
սկ այժմ, հնձի ժամանակ, զիւղացին իրաւունք-
նի չարիք համարել իր համար. արդէն շատ-
րակը ընկել, փտում են, բայց եւ այդպէս,
կրագործը մտաբերելով տիսուր անցնալը-
ոն է իր ներկայ վիճակից։ Մանաւանդ գոհ են
ու ու մեզ մօտ ամարանոց եկածները, որոնց
իւը անցեալ տարիվայ կրկնապատիկն է։ Գիւ-

՚ շըշակացքը ընդհանրապէս եւ Վանաձորը
ասնաւորապէս բնութեան հրաշալիքներից մէ-
ս պէտք է ճամարել. կարկաչահոս, արծաթա-
այլ գետակներ ու վտակներ, բիւրեղանման
ոռօրիկ ջրոնկէններով, պարզ ու փճիտ աղ-

պերկ շրջագայութեա, ուրիշ ուրներ, կանաչազարդ ձորակներ, ծաղկիկների նուշահոտ բուքանինքներով լի հովիտներ, ոտերախիտ անպատ, հովասուն զեփիւռ, ազմազան թռչունների քաղցրահնչիւն երգ պար—այս բոլորը միախառնվելով դրակա- ապէս կախարդում են ժարդում սիրա ու հո- են եւ հրացումն պատճառում: Հասկանալի է ի ինչ բարերար ազդեցութիւն կարող են որդել բնութեան հրաշալիքներով զարդարված այրերը մի մարդու վրա, որը փախուստ է ուել քաղաքային աղմկալից կեանքից, նեխ- ած մթնոլորտից, շամեցնող, նեարդեր գրգսող գուստից: Մենք համոզված ենք, որ կրկաթու- ու շնորհիւ Ղարաքիլիսան մի օր Կովկասի եղեցիկ ամարանոցներից մինը կարող է դառ- ալ. միայն թէ տեղայինները աշխատէին բնա- արանների թիւը հետզհետէ աւելացնել են

յ յարմարութիւններ ստեղծել,
Մ'ենք նոյնպէս առիթ ունեցանք պ. Կարա-
ուրգայի համերգը լսելու. խումբը բաղկացած
է 50 հոգուց: Համերգը տեղի ունեցաւ երեք
նգամ. վերջին անգամը չունեւորների հա-
ար անվարձ. աւելին սպասել անհնարին էր
նկատի ունենալով այն գերուարութիւնները
որոնց յաղթել կարող էր միմիացն պ. Կարա-
ուրգայի եռանդը. Գոհ էին առենքը, նոյն
ու օտարները, եւ բուռն ծափահարութիւննե-

արատները։ Սեփական խեցիի մէջ կու-
կած մի ժողովրդի համար, որ մարդկայն
ամայնք լինելուց առաջ աստղածարաններ-
ողով գալնալու տիտուր հարկի մէջ էր զրպած
օրենացու աշխարհագրութիւնն էլ իմաստու-
թեան մի մատեան էր, թէեւ հրատարակվու-
ր այն դարտում, երբ արդէն Նիւտոն կար

ոնէ այդ գիրքը պատռում էր առանձնացման
և անգիտութեան շնական պատը, գո՞նէ տա-
ս էր ազգերի ու երկիրների անուններ, հօ-
դո՞ն էր լայնացնում:

Իսկ «Աղուէսագիրքը», որ կցած էր Խորե

այսու Աշխարհազրութեան, առակների մի ժուվածու էր. Ամենքին յայտնի է թէ առակնելը որքան սիրելի են բոլոր ազգերի մէջ. ու եմն Ուկանը տալիս էր մի գիրք, որ ժողովրդական լինելու. բոլոր հանգամանքներն ու էր. Հայկական առակների մէջ չէ կարել տանել հայ ժողովրդի ինքնուրոյն ստեղծագործութեան շատ խոշոր հետքեր. հայ հոգեւորամնութիւնը, անփնայ հալածելով եւ խեղճելու դղուլրդի հանճարի բանաստեղծական արտա

այտութիւնները, իր ծանր ձեռքք դրել էր նաև
սուակների վրա *): Դրանք խմբագրված էին
արմարեցրած կղերական իրատներին ու քա-
ռզներին. չունէին ժողովրդի լեզուն, պատմե-
ու ձեւը, ինքնուրացն աշխարհայեցողութիւն-
ները, մի խօսքով արհեստականացրած էին
անկենդան գրաբարին ենթարկված: Բայց ե-
սյդպէս, եթէ եղած գրականութիւնից կարել-
էր ընտրել նիւթ ընդհանուրի ընթերցանու-
թեան համար, այդ մրայն առակների ժողովա-
ժուն կարող է լինել, քանի որ առակները, ա-
ռուամենայնիւ, կրում էին իրանց մէջ ժողովրդ-
բական տարրեր, գրաւիչ ու զուարծալի պատ-
մուածքներ էին պարունակում: Կար ժողո-

բով ու ծաղկեայ փունջերով վարձատրում էին
մեր անխոնջ գործչին: Արդիւնքի կէսը յատ-
կացրած էր տեղական օրիորդական գպրոցին:
Հետաքրքրվելով տեղեկացյա, որ պ. Կարա-
Մուրզախն հազիւ 60 րուբլի բաժին է ընկել,
գրեթէ մի ամիս քրտնաշման աշխատութիւնների
համար, որ շատ համեստ վարձատրութիւն
պէտք է համարել:

Հարագրիսոցի

ԵՐԳԻՆ ՀՈՒՐԵԼ

Պետական խորհուրդի Բարձրագոյն հաստատված կած կարծիքով՝ իրաւունք է տուած ժողովը դական լուսաւորութեան մինիստրին եւ ա. Սլինօդի զիմաւոր պրօկուրօրին զիւղատնեասութեան կամ նրա առանձին մասնաճիւղերի դասեր մոցնել այն ուսուցչական սեմինարիաներում եւ եկեղեցական-ուսուցչական դպրոցներում, որոնք բաւականաշապի հող ունեն զիւղատնեական զբաղմունքների համար:

«**Կաւեզ»** լրագրի հեռագրում են Մօսկվայից, «Յայտնի փիլիսոփայ և բանաստեղծ Վլադիմիր Սերգեենիչ Սոլովյով», որ յանկարծակի հիւանդայել էր նահանգական ազնուականների պարագութիւն իշխան Տրուբեցկօյի կալուածքում, երկուշաբթի, յուլիսի 31-ին վախճանվեց: Թաղուամբ նշանակված է հինգշաբթի, օգոստոսի 3-ին»:

Ժողովրդական լուսաւորութեան մինիստրութիւնը, ժողովրդական դպրոցների գիրեկածների միջոցով, աեղեկութիւնների է հաւաքում այն մասին, թէ որքան ցանկալի եւ նպատակայար-մար է տարրական դպրոցներում դասեր նշա-նակել հասակաւորների համար՝ առանձնապէս դրա համար կազմած ծրագրով։

Բոլոր այն երկիրների համար, որոնք զբաղված են չերամապահութեամբ եւ մետաքսագործութեամբ, հետաքրքրական են այն գեղեկութիւնները, որոնք վերաբերում են Զինաատանի շերամի առեւտրին: Այդ երկիրների թւումն է եւ Անդրկովկասը: Զինաատանից եւ րօպա է ուղարկվում ամենն տարի մեծ քանակութեամբ շերամ: Զինաական արդիւնքից են եւրօպական գործարանները պատրաստում ամենաէժան մետաքսեղէնը, որ սպառվում է լայն ծաւալով: Զինաատանիում այս տարի շերամի պաշարը քիչ կը լինի եւ եղածն էլ չէ բերկում Եւրօպա: Զինաական առեւտրականները չեն վրատահանում ապրանք ուղարկել Եւրօպա եւ ամբարում են իրանց տեղական պահեատներում թէյն գետի վրա շինված մետաքսապործարանները փոքրացրել են իրանց արդիւնագործութիւնը: Կրեֆելդի մեքենագործարանը,

կան-սիօլասափակման դարբ նրան ուշադրութեան արժանացնել չէր կարող: Ժողովրդի երգերն ու վէսպերը զրի չէին առնված, զրաբալ լեզուով չէին, մտնաւանդ հոգեւորականների վաւերացման չէին արժանացած, ուստի եւ հեռու էին և շատ երկար ժամանակ գետ հեռու պիտի մնային տպագրական մատուցն համա-

լու պատուից։
Այսպէս էր ահա Ամստերդամի տպագրան
չորսամեայ գործունէութիւնը։ Աւելի մի
պահանջներ չանենք Ուկան վարդպատելից։⁷⁰
Թափիս էր ան, ինչին կարօտ էր եկեղեցին և

ինչ պահանջում էր ընթերցողը՝ 1668-ին նոր տպագրած «Տօմարագրքի» մէջ զետեղված էին և «Մարմահիաղացն» ու «Երազահանոր» որոնց մենք տեսանք «Աղթարքի» մէջ։ Բայց կարող ենք դատապարտել սրա համար Ուկանին. երբ նոյն իսկ մեր օրերում, XX դարի շնորհում էլ, այդ գուշակութիւնները գեռ եւ շարունակում են լոյս տեսնել՝ հայ ժողովրդի նախապահարմունքներին առատ կերպակուր եւ հրատարակիչների գրպանին շահ մատակրաց.

Պակասութիւնները, եթէ դրանից շատ ու
խօսոր էլ լինէին, մոռացվում են Ուկանի տու-
կունութեան ու եռանդի դիմաց; Հերոսութիւն
էր այդքան բեղմնաւոր հրատարակչական գոր-
ծունէութիւն ցոյց առաջ այն ժամանակներում:
Շատ եւ շատ էին այն դաւնութիւնները, որ
կրում էր այս մարդը օտար երկնքի տակ,
զրկված դրամական գօրաւոր աջակցութիւնից;
Բայց հերոսութիւնն էլ յայտնի սահմաններ ու-
նի. Եկաւ ժամանակ, երբ Ուկանն էլ պար

յաղթվէր ձախորդ հանգամանքներից:
(ԿԸ շարունակվի)

